

Publicerad 2016-01-04 19:35 av Kim

vi faller sakta och osynligt

havets krus börjar så sakta

retirera

knäets artros likaså

ett tillfälligt fredstillstånd

det är ett som är säkert

för dem som lärt sig att

inte ropa efter för mycket

inte vara för lycklig

då kan olyckan drabba

det hörde jag med öronen

de små när jag var liten

även om de nu är stora

som trollefars i skogen

vill jag ändå önska

att absolut helt och fullt

få vara i så pass lång tid

att det en smula kan över-

skugga de mörka stupliknande

djup som hamnar då och då

precis framför näsan

vi är många som har det så

det vet jag

önskar bara vi kunde lyckas

hålla ut armen så

att allihop landar

mjukt och försiktigt

Texten är utskriven från Poeter.se

Författaren Kim med Poeter.se id #18924 innehar upphovsrätten